

Verrasztó Gábor

Eposz hárfára és tejesemberre

A munkásnegyed lepusztult tömbje úgy feketéllik a nyálkás hajnal szürke ködfátyola alatt, akár a gondozatlan temető szél marta sírköve. Még az önérzetes, de babonás utcaseprők sokat emlegetett kísértetei is otthon ülnek a túlvilágon, pedig most nem kellene félniük, hogy elúzi őket a virradat. Csupán apró, sárga lámpások, a csempézetlen, gőztől felhólyagzott vakolatú fürdőszobák keskeny ablakai fénylenek fel sorra a tűzfal közepén tátongó lichthofban. Ilyenkor szárazon maradnak a női kecsesség formavilágát idéző öntöttvas kádak, és a piac alá futó csatornából is jobbára csak vizeletszagot cipel az épületen versenyliként átügető huzat. A hentesbolt előtt cirmos kandúr gubbaszt, szőrét felborzolja, talán sündisznónak álcázza magát. József levesz a jégről egy szelet halat, kis kockákra vágja, és azon a zsíros deszkán, amelyen maga is enni szokott, a macska elé tolja. Nem sajnálja a portékát, a pontyok akkor láttak utoljára vizet, amikor meglocsolta őket, hogy három napja megüvegesedett szemük legalább annyira csillogjon, mint a fényesre koptatott rézkilincs. Az utca szebbik oldalán egy klinkertéglával csinosított ház magas teteje nyirkos cserepek és száz esztendő súlyától rogyadozik. Napfényt kereső emeleti ablaka mögött a beteg kislány már felébredt, nagyanyja szüette hárfáján játszik. Áttetsző, vézna ujjai gyengéden simogatják a húrokat, ilyenkor fátyolszárnyú tündérnek képzelet magát. Megjön István, a tejesember, nemcsak a kocsit, fájós lábát is húzza; mikor a küszöbre teszi, halkán összekoccan a két üveg, oldalukon a lassan csorgó harmatcseppek a gyékénytörlő felé igyekeznek. Gizike, a házsártos szomszéd résnyire nyitja ajtaját, ezúttal elégedetten bólint, ma hétfő van, a házi túró csak szerdán érkezik. De aztán nehogy megint olyan leveses, savanyú legyen, mint az elmúlt héten, dörmög magában.

Tányértörők

Melindától hatszemélyes evőeszközkészletet kaptam, Veronika fakanalat és egyéb hasznos holmikát hozott, apám pedig egy hipermodern konzervnyitó-dugóhúzó-zöldségámozó-fokhagymanyomó-diótörő szettel ajándékozott meg, amikor apró segítséggel felszereltem agglégényes háztartásom. Rám nem maradt más, mint a szépre fogékony lelkemhez illő teásbögrék, poharak és az étkészlet beszerzése. Kifinomult ízléssel orosz kőtányérokat vettem a városszéli boltban, mindegyikből négy darabot. Szegélyükön szolid, kék virágminta fut, tetszetős, de mégis férfias. Nem mondom, hogy az elszaladt idő nem koptatta, csorbította meg némelyiket, ám egyet sem törtem el. A szomszéd lány ugyan lekönyökölt egy kistányért a konyhapult széléről, de mentségére szolgáljon, hogy nem látta a saját mellétől, ráadásul sikerült pótolnom a

szupermarketből. A bajok nem is vele kezdődtek, hanem a sült hallal. Meleg, szeptemberi nap volt, épp fogasfilét készítettem, szélesre tártam a konyhaajtót, hogy kitessekelyem az olajszagot és beengedjem a kertben bujálkodó ős illatát, csakhogy belopózott egy szürke kandúr is, és a lapostányérral együtt rántotta a kőre szakácművészetem aznapi remekét. Azóta sem tudtam megvenni a hiányzó kőtányért, a cica viszont olyan ártatlan arccal nézett, fejét bájosan félrefordítva, hogy megbocsátottam, sőt, be is fogadtam. Most dupla adagot főzök, szerencsémre akkora ínycenc, mint én, konzervhús vagy készétel le nem csúszna a torkán. Érthető logikával az asztal tetején eszik, onnan rálát a mikrosütőre, a frizsiderre és a mosogatóra egyaránt, nekem pedig kiváló étkező a számítógépszekrény is. Délután a nappaliban, a fotelágyon hasalva szundikál, uzsonnára néhány falat sajtot, sonkát szervírozok neki. Éjszakára az ágyam előtti vastag szőnyeget választja, de nem kerülte el szociálisan érzékeny figyelmem, hogy időnként vágyakozva nézi a paplanom.

Lazac és palacsinta

Az olvasólámpa energiatakarékos, spirál formájú izzója sárgába tompuló, ugyanakkor mégis erős fénnel világította meg a nappali könyvespolcokkal borított, februári estébe csendesült zugát. Még érezni lehetett a délelőtt felterített perzsaszőnyeg meghatározhatatlan, de kellemes boltszagát. A vajsínű alpból vizuálisan kilépő virágminták betöltötték a rusztikus fenyőbútorok és a sötét tónusú festmények közötti űrt, kiteljesítve az enteriőrt és némi melegséget lopva a fűtetlen szobába. Nelli, mint egy szőke, kék szemű antik díszítőszobor, a dupla fotelágy közepén kucorgott, megtoldva öltözékét férje piros, leginkább egy túlpumpált széldzsekire emlékeztető kabátjával. A Rózsadombról csupán a mányi ember miatt jött le, aki friss, tehénillatú tejet hozott a hósapkás villaházak közé, de marasztalta a mínusz tíz, idebenn ugyan kerek huszonhéttel többet mutatott a hőmérő, viszont olyan megható szépséggel fázott, hogy a kedvéért felcsavartam a gázszabályozó cirkófűtést, hadd induljon meg, mint reggeli kávé után a hasmenés. A bojlerben feldübörgő lángok kicsalogatták egészségtelenül vastag ruha-félszékéből, teste könnyűsége pedig annyira meglepte, hogy egy pillanatra azt gondolta, talán nem is létezik, csak valakinek a fantáziájában él. Mosolyogva indult a konyha felé, és mire ura az éjszakába torkolló időre való tekintettel egy rövid telefonüzenettel hazaparancsolta, vendégségben is tisztos háziasszonyhoz illőn leszedte a pókhálókat, amelyeket szemérmes férfillantásom addig elkerült, letörölgette a cseresznyefa tékán szimmetrikus sorakozó poharakról az opálüveg-patinát sejtető finom porréteget, és csak egyszerű alapanyagokból, azokból, amiket az éléskamrában talált, közben elkészült a figyelmességnek szánt könnyű vacsora is, serpenyőben hirtelen sült lazac és a szomszéd néni saját főzésű sárgabaracklekvárjával ízesített egytojásos palacsinta.